

[Justitsministeren]

optræden fra visse personers side af en sådan art, at de pågældende med rette bliver angste og også med rette frygter for deres liv.

Det tredje synspunkt har vel været det, at man har ængstelse for, at man viger væk fra retssikkerhedsmæssige synspunkter, og derfor mener, at sagen skal undersøges nærmere. Der blev i den forbindelse nævnt strafferetsplejeudvalget. Nu drejer dette sig om vidner, altså retsplejelovens § 171. En bedømmelse af den bestemmelse og en bedømmelse af et eventuelt behov for lovgivning vedrører ikke så meget strafferetsplejeudvalget som retsplejerådet efter den opdeling, der er.

Selv om jeg deler, hvad jeg også sagde i mit første indlæg i dag, den opfattelse, at der ikke er grundlag for at foretage noget efter en dom som den, højesteret har afsagt, om noget, der vedrører en undtagelse fra den almindelige stillingtagen til vidneførsel, mener jeg alligevel, at når der er ønske om, at man foretager en nærmere undersøgelse af sagen, så må den finde sted, hvor det er naturligt efter den opdeling, vi har af udvalgene, nemlig i retsplejerådet. Derfor er det min agt at rette henvendelse til retsplejerådet om at undersøge spørgsmålet og også undersøge, om en eventuel yderligere lovgivning på dette område er en nødvendighed.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Leif Hermann, sagde om artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at jeg ville have visse vanskeligheder ved at forsvare det synspunkt, at dommen næppe stred derimod.

Jeg vil have lov til at citere fra den artikel, jeg også nævnte i mit første indlæg, og som er optrykt som bilag 3 til lovforslaget, skrevet af hr. Palle Kiil. Han omtaler artikel 6, stk. 3, litra d, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som går ud på, at enhver tiltalt er berettiget til »at afhøre eller lade afhøre imod ham førte vidner . . .«. Lidt længere nede står der, at denne bestemmelse er enslydende med en, der står i FN-konventionen om borgerlige rettigheder, og så skriver forfatteren, Palle Kiil, som jo ikke er en hr. hvem som helst – det er vel også derfor, han citeres, og hans artikel bringes i sin helhed:

»Bestemmelsen ... kan imidlertid næppe være til hinder for, at vidnets identitet hemmeligholdes for tiltalte. Uanset hemmeligholdelsen har tiltaltes forsvarer – og tiltalte gennem denne – adgang til at foretage kontraafhøring af et for tiltalte anonymt vidne, om end det naturligvis må erkendes, at forsvarerens kontraafhøring i så fald vanskeliggøres.«

Jeg må bl.a. lægge dette til grund for den vurdering, jeg var inde på før, nemlig at jeg ikke tror, at denne højesteretsdom og specielt dens udformning med det ganske undtagelsesvis var blevet underkendt, hvis den var blevet indbragt for Menneskerettighedskommissionen og Domstolen i Strasbourg. Jeg vil gentage min beklagelse af, at dette ikke fandt sted, og det undrer mig i og for sig, at ingen af forslagsstillerne er i stand til at forklare hvorfor.

Jeg skal komme tilbage i andet indlæg med en yderligere betragtning.

Per Stig Møller (KF):

Jeg skal ikke gøre denne førstebehandling ret meget længere, men når hr. Leif Hermann ligefrem står og fejl citerer, fordi jeg måske har talt for hurtigt, så er jeg nødt til at anholde det.

Jeg har ikke sagt: herregud, det er kun en enkelt sag ved en tilfældig ret. Det ville da være noget forfærdeligt sludder at stå og sige. Jeg gjorde udtrykkelig meget ud af, at det var højesteret, og at højesteret med megen tvivl i sindet og med megen angst og bæven var endt med at sige: ganske undtagelsesvis kan dette lade sig gøre. Derfor er det det stik modsatte af det, hr. Leif Hermann lagde mig i munden, jeg sagde. Jeg mener, det er meget vigtigt, at det er højesterets flertal, der med denne store tvivl ender med en sådan undtagelsesregel.

Fra en sådan undtagelse til at lovregulere, hvad hr. Leif Hermann vil, mener jeg der er et meget stort og farligt spring. Det er ikke rigtigt, hvad hr. Leif Hermann siger, at lovregulerer vi ikke her, så gøres anklage lig med domfældelse. Ja men så ville der jo aldrig mere være tale om, at det var en undtagelse, ganske undtagelsesvis. Undtagelsesforholdet ville være totalt ophævet, hvis det kom til at betyde det, så det tror jeg ikke ret meget på. Jeg finder ikke, man skal lovregulere for pro-